

www.yavulkan.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:**Joya Goffney | EXCUSE ME WHILE I UGLY CRY**

Copyright © 2021 by Joya Goffney

All rights reserved.

Translation Copyright © 2022 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04230-6

Džoja Gofni | **IZVINITE ŠTO PLAČEM** | 2022.

I izdanje

Za izdavača

Miroslav Josipović

Nenad Atanasković

Saša Petković

Izvršni urednik

Tamara Petković

Urednik

Svetlana Babović

Lektura / Korektura

Maja Banjac Kesić / Srđan Jovanović

Dizajn korica / Prelom

Tatjana Jović / Sanja Tasić

Štampa

Vulkan štamparija | Vojvode Stepe 643a, Beograd

Izdavač

Vulkan izdavaštvo d.o.o.

Gospodara Vučića 245, Beograd

office@vulkani.rs | www.yavulkan.rs

Tiraž:

1.000 primeraka

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

SAVREMENI YA

DŽOJA GOFNI

Izvinite

što

plačem

Preveo Vladimir Nikolić

● ● ● ● Y ●
VULKAN

Beograd, 2022.

Za Ej-Mej, za čije sam kršteno ime mislila da je doslovno Ej-crtica-Mej sve do sramotno poznog doba. Ti zaslužuješ svu ljubav ovog sveta. Dajem ti svu svoju ljubav i sve ove reči.

Poglavlje 1

DANI KADA SAM IZGUBILA DNEVNIK

„FRENK SINATRA.“

„Koja pjesma?“, pita Oden.

„Samo napiši *Frenk Sinatra*.“

„Ali gospodin Grin želi da budemo određeni.“

Karter uzdiše. Sedi na travi naspram mene, rukama je obgrlio kolena, i raspravlja se sa Odenom. Previše sam ometena da obraćam pažnju jer gledam kako Karter podvrće rukave majice, čija je bela tkanina u oštrom kontrastu s njegovom tamnom puti. Nikad ranije nisam bila u grupi s njim, ali, pošto smo sada zajedno, čini mi se da ne mogu da se koncentrišem ni na šta osim na njegovo telesno prisustvo.

Kad se doselio ovamo u drugoj godini, sećam se da sam pomislila kako izgleda drukčije od bogatih belih dečaka kojima sam bila okružena – oni u bermudama i polo majicama, on u ofucanim majicama kratkih rukava i širokim šortsevima za basket. Nisam mogla da skrenem pogled. Međutim, kada su nam se pogledi ukrstili, istog časa je oborio oči. Ne znam. Iz nekog razloga mislila sam da će me videti, da će me zaista *videti*, budući da imamo istu tamnu put, ali ne. Gledao me je jednako ravnodušno kao što je gledao u sve ostalo.

„I, Kvin?“

Podižem pogled s Karterove dvodnevne brade i shvatam da zuri u mene, nabranih veđa, kao da se pita jesam li normalna.

Obrazi mi rumene dok vrhovima prstiju pokrivam usta. „Koje je bilo pitanje?“, pitam Odena, previše uplašena da opet pogledam u Kartera. Ovo je treći put danas da me je uhvatio kako buljim u njega.

Oden nestrpljivo prevrće očima. „Imaš li neki predlog za muziku za naš scenario o Kenediju? Projekat na kom radimo već satima.“

Spuštam ruku na vrat. *Naravno*. Gutam knedlu i tražim odgovore na vedrom nebu. „Koje pesme dosad imamo?“, odugovlačim, čupkajući nekoliko vlati trave.

Oden s razdraženim uzdahom proverava spisak na svom krilu. U tome je stvar s njim: sladak je, ali uopšte ne ume da iskulira. Već nekoliko puta bili smo zajedno u grupi, a iste sekunde kad dobijemo zadatak, počinje da deli naređenja. Takođe je tip koji obavlja sav posao u grupi, jer niko nikad ne izvršava njegova naređenja kako treba. Ljudi imaju sklonost da to zloupotrebljavaju. Iz petnih žila se trudim da ne postanem jedna od tih osoba, ali Karter...

Saberi se, Kvin!

Dok Oden nastavlja da čita pesme sa našeg spiska muzike, vadim crveni rokovnik iz ranca, a zatim listam stranice, prolazim spiskove obaveza i tutorijale, sve do zadnjeg dela sa raznoraznim spiskovima. Ako bih mogla da skupim sve moje misli o Karteru na jednom mestu, onda bih možda mogla da se fokusiram na ubistvo Kenedija.

KARTER JE...

1. Kul. U svakom smislu te reči.
2. Đavolski. Privlačan.
3. „Pravi-pravcati crni tip“, kao što sam čula da se šuška po hodnicima naše prevashodno bele škole, što me tera da se zapitam o autentičnosti moje sopstvene crnopotosti. Nikad nisam čula da je neko za mene rekao da sam „prava-pravcata crna cura“. Štaviše, slušala sam samo suprotno. Kladam se da

- on nikad nije morao da se bakće s belcima koji u njegovom prisustvu zbijaju šale o crncima. Mora da je lepo.
4. Tip učenika koji sedi u magarećoj klupi, s nosom neprestano zabijenim u knjigu, što zaista povećava njegovu tajanstvenost. On nikad ne deli svoje misli na času, pa mora da je to što odjednom imam uvid u njih razlog zašto sam trenutno toliko rastrojena.
  5. Nije materijalista, kao ostali momci u našoj školi. Uopšte ga nije briga za brendove. Ako nešto radi, njemu je to dovoljno dobro. To mi se sviđa. I ja sebe smatram prilično nezahtevnom i relativno lakom za održavanje.
  6. Svestan svog telesnog mirisa. Mogu da ga namirišem čak odavde, i to nimalo ne liči na odvratne kolonjske vode koje koriste ostali momci. Karter jednostavno miriše čisto.
  7. Nije raspoložen da se zabavlja sa devojkama iz naše škole, što je poprilično obeshrabrujuće.
  8. Šmeker? Čula sam glasine da se spanđao s Emili Hejz na nekoj žurki prošle godine. Mada to nikad nije bilo potvrđeno.
  9. Pomalo asocijalan. Obično se ne druži s belim klincima u našoj školi, što znači da nema mnogo prijatelja. Viđam ga kako razgovara samo sa Olivijom Tomas. Svaki put kada ih vidim kako se smeju zajedno, poželim da i ja imam crne prijatelje.

„Hilari.“ Podižem pogled sa spiska i gledam u Karterove znatizeljne oči. „Znaš da možemo predati samo jedan spisak za našu grupu, zar ne?“

Ne može da vidi moj dnevnik, ali imam osećaj kao da zna da pišem o njemu. Obrazi mi gore, pa zatvaram rokovnik. „To nije ono što radim.“ Spuštam pogled na sjajne crvene korice. „I prestani da me tako zoveš, molim te. Uopšte ne ličim na nju.“

Zove me Hilari otkako je danas došao kod mene. Izašao je iz Ode nove *nisan verse*, pogledao u moju kuću kao da je Vil u *Princu iz Bel Era*, pa rekao: „Ej, nisam znao da imaš ovakvu gajbu. Živiš ovde kao Hilari Benks i ta sranja.“

Mislim da sam u najmanju ruku *Ešli*.

Gleda u mene, veselo, ruku naslonjenih na kolena. „Pretpostavljam da si pametnija od Hilari. Ali kladim se da si razmažena isto kao i ona. Sve što treba da uradiš da isteraš svoje jeste da vikneš 'tatic'.“

„Molim?“, kažem, zatečena. „Ja uopšte nisam razmažena.“

„Čak i zvučiš kao ona!“ Smeje se, zabacujući glavu unazad.

„Ne zvučim!“ Stišavam glas. „Uopšte ne zvučim kao ona.“

On odmahuje glavom pa veselo cokće jezikom. „Nemaš čega da se stidiš, Hilari.“

Prevrćem očima kao da se nerviram ali, istini za volju, vrti mi se u glavi od njegove pažnje. Nisam navikla da Karter radi nešto više osim da me okrzne pogledom i istog trena okrene glavu u stranu.

„Ko je Hilari?“, pita Oden, podsećajući nas da nismo sami.

„To je bilo davno pre tebe, družo.“ Karter ustaje, pa spušta belu majicu kratkih rukava preko crnog košarkaškog šortsa. Pravi korak ka meni, telom zaklanjajući sunce. „Moram na brzinu da skoknem do tvoje klonje. Hoćeš li da mi pokažeš gde je?“

Mogla bih da mu s lakoćom objasnim put do toaleta (kroz predvorje i dnevnu sobu, pa prva vrata s desne strane), ali mi nudi priliku da budem nasamo s njim. Kako to da odbijem!

Puls mi trešti u ušima dok ide za mnom ka stražnjim vratima.

„Izvinite. Kuda to idete?“, pita moja majka iz fotelje na verandi. Čačkala je po svom telefonu, izigravajući dadilju, kao da nismo svi četvrta godina srednje škole, dva meseca od maturiranja.

„Samo pokazujem Karteru put do toaleta.“

Mama ponovo spušta pogled na ekran telefona. „Dobro. Odmah se vrati, Kvin.“

Suzdržavam se da ne uzdahnem. Hoću da kažem, kapiram je. Nije navikla na to da u kući imam momka koji nije naš komšija Met. A naročito ne visokog, tamnoputog i zgodnog crnog momka.

Nakon što se vrata zatvore za njim, postajem akutno svesna koliko je kuhinja velika i prazna. Da smo potpuno sami. Da, dok ga vodim u dnevnu sobu, nemam pojma u šta gleda. Sklanjam kosu sa potiljka i prebacujem je preko ramena.

„Baš imaš lepu kuću, Hilari.“

Okrećem se i unatraske prolazim pored besprekorno belog kauča i drvenih stočića. „Zašto me i dalje tako zoveš? Nismo li ustanovili da sam pametnija od nje?“, smeškam se, igrajući njegovu igricu.

Ali on onda kaže: „Jesi li?“

Leđima udaram u dovratnik toaleta. „Da li je to šala?“

„Mislim...“, sleže ramenima, dok ide prema meni i razgleda nameštaj dnevne sobe, „to što si primljena na Kolambiju ne znači da si pametna. To samo znači da si bogata.“

Stomak mi se grči na pomen Kolambije. Glas mu više nije veseo, kao ni izraz lica. Moj osmeh isparava kad stane pored mene, toliko blizu da osetim njegov čist miris.

Onda kaže: „A očigledno je da si veoma bogata“, pokazujući rukom na vazu vrednu nekoliko hiljada dolara koja stoji na okviru metar i po dugačkog električnog kamina. Zvuči ogorčeno. Onda me odmerava od japanki sve do pufnaste kose. „Devojka kao što si ti ne mora da se trudi ni upola onoliko kao neko poput mene.“

Vilica mi se steže. On nema pojma šta sam morala da radim. A iako sam bogata, i dalje sam jedna od svega petoro crnih učenika u našoj školi. Moram da se nosim sa istim rasističkim sranjima kao i on.

„Ti ne znaš ništa o meni.“

On zamišljeno pevuši, pa podiže kažiprst. „Znam da si primljena na Kolambiju.“

Još jedan grč u mom stomaku.

Gleda me skupljenih očiju i tiho kaže: „Ali takođe znam da se mučiš na svim predmetima.“

Iznenadeno podižem obrve. „Otkud znaš?“, pitam ga, pre nego što mi je uopšte palo na pamet da sakrijem činjenicu da je u pravu.

„To je očigledno.“ Osmehuje se. „A ja imam odličnu moć zapažanja.“

Očigledno je da se mučim? Nije kao da se na sva usta hvalim svojim ne preterano spektakularnim ocenama, pa otkud on, dođavola, zna da li se ja mučim ili ne! U svakom slučaju, otkud *njemu* pravo da komentariše! Nikad ne kaže ni reč na časovima, a kamoli da hvata beleške. Sumnjam da su njegove ocene mnogo bolje od mojih.

On klima glavom dok u glavi pravi popis našeg nameštaja. „Kladim se da je tvoj tata donirao biblioteku ili tako nešto.“ Njegov snishodljiv pogled pada na mene. „Mislim da je to jedini način na koji si *ti* mogla da upadneš na Kolambiju.“

Reč *ti* izgovara kao da tačno zna koliki sam mediokritet. Njegova pretpostavka mi se uvlači ispod kože, i ostaje tamo.

„Znaš šta? Toalet je tamo.“ Okrećem glavu ulevo. „Nema na čemu.“ Onda ga guram ramenom i prolazim pored njega.

Šta on misli, ko je! Rekla sam možda dve reči tom tipu, a sad misli da zna sve o meni. Jesam li rekla da je privlačan? Pogrešila sam. Liči na blato na mojim đonovima. Trenutno me otprilike isto toliko zanima.

Lupam vratima od verande, a prozori se tresu. Moja mama naglo podiže glavu. Njene oči me pitaju jesam li sišla s uma.

„Izvini“, kažem preventivno.

Oden je zabio nos u spisak muzike, koji pomno proučava. Prilazim i uzimam svoj dnevnik, počinjući da pravim novi spisak o Karteru.

„Je li sve u redu?“, pita Oden.

„Sve je savršeno.“

KARTER JE...

10. Seronja pun predrasuda.

11. Pretenciozni i moralizatorski skot koji misli da sve zna.

12. Ne tako sjajan kao što izgleda. Volela bih da nikad nisam zavirila u njegove ružne misli.

Smišljam još uvreda, ali on izlazi kroz stražnja vrata sa samozadovoljnim osmehom na licu. Ne obraćam pažnju na njega kad sedne na travu.

„Tata ti je stigao kući“, kaže, smešeci se, ali onda njegov osmeh iščezava, kao da mu je teško da ga zadrži na licu. „Kad me je video, pomislio je da sam provalnik.“ Obara pogled i čvrsto stiska usne. „Valjda nije navikao da vidi pravog crnju u kući.“

Stomak mi se grči i obliva me hladan znoj. Oden podiže glavu.

„Zato, palim ja.“ Karter klima glavom, besan i razočaran i povređen. Izgleda kao da je kasno da kaže: *Rekao sam ti. Rekao sam ti da tačno znam ko si ti.* Ali nije u pravu. Ovo mora da je neka greška.

Spuštam dnevnik na travu i žustro odlazim do verande. Mama primećuje koliko brzo pomeram ruke dok hodam, kao uragan. „Kvin, šta nije u redu?“

Zatičem tatu u kuhinji, dok pravi prvi korak uz stepenice, s radnim cipelama u ruci. „Šta si rekao Karтеру?“

On gleda u mene preko ramena, podignutih obrva. „Ko je Karter?“ Pravi se glup, ali ja trenutno nemam vremena za to.

Pokazujem iza sebe. „Momak koji je maločas izašao kroz ta vrata. Stekao je utisak da si pomislio da je provalnik.“

„Dezmonde, nisi valjda?“, sikće mama, zatvarajući vrata iza sebe.

„Nisam pomislio da je provalnik“, kaže tata, praveći grimasu. „Cela moja kuća je bila prazna, izuzev tog stranca koji je izlazio iz mog toaleta. Samo sam ga pitao šta traži u mojoj kući.“

Prevrćem očima, odmahujem glavom. Tačno mogu to da zamislim: Karter izlazi iz toaleta, a moj tata prolazi kroz hodnik, nakon što se izuo na kućnom pragu. Kad spaze jedan drugog, tatin glas odjekuje: *Šta ti tražiš u mojoj kući?* – sa jasnom optužbom u očima. Ali on to neće da prizna, i ne namerava da se izvini. On se nikad ni zbog čega ne izvinjava.

„Pitao si ga zašto je u našoj kući? Očigledno, on mi je školski drug“, kažem.

„Kvin, upoznao sam mnogo tvojih školskih drugova, ali tog dečka nikad ranije nisam video.“

„Dezmonde, stvarno ne mogu da verujem“, kaže mama.

On skreće pogled na nju. „Vidi ko mi kaže.“

„Molim? *Ja* nikad ne bih pretpostavila da je kriminalac. Na osnovu čega? Njegovog izgleda? Ja sam iz Čikaga...“

Moj tata podiže ruke u vazduh, ispuštajući cipele na pod. „Evo ga, počinjemo. Ti si iz Čikaga. *Znamo*, Vendi! Šta misliš o tome da to ne potežeš svaki put kad ti se ukaže prilika?“

Super. Našli su izgovor za još jednu svađu.

Ali kuhinja tone u tišinu kada se otvore vrata od verande. Karter i Oden ulaze sa rancima na leđima, u potpunosti svesni šta prekidaju. Ja stojim između svojih roditelja i umirem od blama.

Mama, sa svojim najšarmantnijim osmehom domaćice, kaže: „Već odlazite?“

„Da, gospodo“, kaže Oden. „Hvala na gostoprimstvu.“

„Želite li da ponesete nešto za put? Kartere?“, pita konkretno njega, pokušavajući da izglati debakl s mojim ocem.

„Ne, gospodo“, odgovara, bacajući pogled preko ramena. Onda prolazi pored mene, zgađen.

„Vidimo se u školi, Kvin“, dobacuje mi Oden. Karter ništa ne govori.

Onda se ulazna vrata zatvaraju, a ja ne mogu da učinim ništa da bih mu promenila mišljenje o meni ili mojoj bogatoj, povlašćenoj porodici.

Mama se obrušava na tatu. „Uvredio si tog momka. Trebalo bi da mu se izviniš.“

„Neću da mu se izvinjavam. Ako misli da sam pretpostavio da je kriminalac, onda to više govori o njemu nego o meni.“

Mama se smeje, prolazeći pored mene na putu do mini-bara. „Ti *nikad* ne preuzimaš odgovornost za to kako utičeš na osećanja drugih ljudi.“

„Nisam ja odgovoran za neurotične pomisli drugih ljudi. Samo sam ga pitao šta radi u mojoj kući. Nisam učinio ništa loše!“

„Ti *nikad* ne radiš ništa loše, Dezmonde!“

Karter više nije tema njihove svađe.

Pošto sam dovoljno slušala, izlazim napolje i pokušavam da iz glave izbacim pogled gađenja u Karterovim očima. Šta li misli o nama? Ne znam čak ni šta ja mislim o nama. Ne znam tačno šta se dogodilo, ali je zaista sramota što je morao to da doživi u crnom domu. *U mom domu.*

Čak i sa verande, čujem ih kako vrište. Nikad nije dovoljno samo izaći napolje, pa zato odlazim. Idem u susedno dvorište, Metovo, i penjem se na njegovu trambolinu, trudeći se iz petnih žila da mi haljina ostane spuštена dok to radim. Šaljem mu SMS: **U bazi sam. Gde si ti?**

Posle nekoliko sekundi, stiže mi poruka: **Dolazim.**

Protežem noge ispred sebe i čekam, istežem listove na nogama i proučavam lak na noktima nožnih prstiju. Svaka sekunda pojačava lupanje mog srca.

Onda se stražnja vrata njegove kuće otvaraju. Izlazi obučen u crveno-crnu košulju privatne škole Hejvort i svetložute kratke pantalone, bosonog. Zatim se daje u trk, a savršena kestenjasta kosa mu leprša na vetru. Kada stigne do tramboline, skače uvis i preko ivice, a ja odskačem uvis i primorana sam da zadržim haljinu oko nogu. Smejem se protiv svoje volje.

Seda pored mojih stopala, pa širi noge. „Kvinli.“ Osmehuje se, a njegovo prisustvo mi istog trenu popravlja raspoloženje.

„Metli“, kažem, sa osmehom koji nije ni izbliza toliko blistav kao njegov.

Vidi da sam neraspoložena, a osmeh mu bleđi. „Šta je bilo?“ Onda me hvata za stopala i privlači se bliže meni. Saginje se, pa ukršta ruke preko mojih potkolenica.

Volimo da igramo tu igru, klackalicu, gde ja nožnim prstima guram njegove grudi, dok on grudima pritiska moja stopala. Kaže da je to dobar način da ojačam listove, dok u isto vreme on isteže svoje butine. On trenira fudbal, na kraju krajeva, a to mu se vidi na telu.

Nemam nikakvu potrebu da vežbam listove – *mrzim* fudbal – ali se uvek osetim bolje posle te naše igrice. „Moji se ponovo svađaju“, kažem, gubeći se u mekoći i toplini njegove košulje, u čvrstini njegovih grudi ispod.

„Šta je posredi ovaj put?“

„Uobičajeno.“ Stvarno ne želim da ulazim u priču o Karteru. „Tata nikad ne može da prizna da je pogrešio, ali to što mama više na njega očigledno ne pomaže.“

„Bolje je kada viču.“ Podiže glavu, a njegove plave oči hvataju zrak sunca. Njegovi roditelji se nikad ne svađaju – ili, tačnije, svađaju se ćutke. To je podjednako žestoko, ako ne i više, od vikanja mojih roditelja. „Trebalo da se zabrineš tek kada prestanu da se svađaju.“ Na licu mu lebdi tužan osmeh.

„Da se zabrinem zbog čega?“

„Razvoda.“

Nožnim prstima mu guram grudi naviše, zarivajući pete u trambolinu. „Da li se tvoji roditelji...“

On odmahuje glavom, razbarušivši pramenove na čelu, a zatim pro-
vlači prste kroz kosu, vraćajući ih na mesto. „Tek nakon što se iselim.“

„Otkud znaš?“

„Čuo sam ih kako pričaju o tome kada su mislili da nisam kod kuće.“

Opuštam mišiće listova, puštajući da mi težina njegovih grudi svom
silinom pritisne jastučice stopala. „Žao mi je, Mete.“

On sleže ramenima. „Pretpostavljam da je to bez veze, ali neću biti
u blizini da vidim kako se to dešava.“

„A kad se vratiš kući za Dan zahvalnosti i Božić?“

On se mršti. „Nisam razmišljao o tome.“ Onda me gleda u oči, na-
mrgođeno. „Baš ti hvala, Kvinli.“

Smejem se. „Izvini!“

„Sjajan način da mi upropastiš perspektivu.“ Onda se i on smeje.

Stavljam ruke ispod glave, pa okrećem lice prema nebu. „Imaće to-
liku grižu savesti zbog toga da ćeš dobiti dva puta više božićnih poklona
i duplu večeru za Dan zahvalnosti.“

„Stvari ne funkcionišu tako u mojoj kući. Prestao sam da dobijam
božićne poklone otprilike kada sam napunio četrnaest.“

„Stvarno?“ pitam ga rasejano. Nebo je toliko plavo i prazno. Duboko
udišem, a vazduh koji mi ulazi u nozdrve je isto toliko vruć kao i onaj
koji izlazi iz njih.

„Nemamo dovoljno love za Kolambiju“, zadirkuje me.

Ježim se, pa spuštam pogled s neba.

„Još bolje, nemamo tolike pare da kupimo novi *mercedes* kao poklon
za upis na koledž.“

Štrecam se, lomeći se pod težinom krivice. „Bože, volela bih da nisu
to uradili.“

„Ne sviđa ti se *mečka*?“ Prevrćem očima, pa mu nožnim prstima
snažno guram grudi. On se smeje, još jače se naslanjajući. „Šta joj fali?“

„Samo...“ Uzdišem, pa ležem celim telom. Mama bi me ubila kada
bi saznala da sam spustila glavu na ovu prljavu trambolinu. „Osećam se
kao da ga ne zaslužujem.“

„Kvin, upisala si se na Kolambiju, za ime božje. Naravno da ga za-
služuješ.“

Zatvaram oči. „Ne, ne zaslužujem.“ Šapućem to vetru, plašeći se da priznam zašto ga ne zaslužujem. Kad bi samo znao. Kada bi moji *roditelji* samo znali. Istog časa bi vratili taj *mercedes*.

„Uzgred, još se nisam provozao u njemu.“

„Niko nije.“

„Nije istina. Kada su te roditelji iznenadili, Destani se prva provozala u njemu.“

Celo telo mi se pretvara u kamen na spomen njenog imena. *Ne pitaj, molim te.*

„Kad smo već kod toga...“

O bože, evo ga.

„Šta se dešava s vama dvema? Šta se desilo na Čejsovoj žurki prošlog vikenda?“

Ne odgovaram. Oči su mi širom otvorene, ispunjene do maksimuma velikim plavim teksaskim nebom.

„Kvin“, kaže, lupkajući dlanovima po mojim potkolenicama.

„Ne želim da pričam o tome, Mete.“ Ne želim čak ni da razmišljam o tome.

„Čuo sam svakakva luda sranja.“ Sikće tu ružnu reč. Met nikad ne psuje osim ako ne misli ozbiljno.

„Šta si čuo?“, pitam ga, kao da to već ne znam.

„Da ste se posvađale zbog *mene*.“

Sklapam oči, a kapci mi trepere.

Met mi pušta potkolenice i sklanja grudi sa mojih stopala. Sada mi je hladno po nogama, a gležnjevi kao da mi lebde u vazduhu. Puzi četvoronoške oko mene i seda u turski sed pored mog obraza. „Da li je to istina?“, pita.

Okrećem glavu u stranu i gledam u njegove zabrinute oči. „Ne svađamo se zbog tebe. Više se čak i ne svađamo, u ovom trenutku. Naš razvod je konačan.“

On me gleda pravo u oči, potpuno ozbiljan. „Da ti je zasmetalo što sam je pozvao da izađemo, ti bi mi to rekla, zar ne?“

„Mete, ti i ja smo prijatelji. Možeš da se zabavljaš s kim god želiš.“

Ponovo zatvaram oči. Možemo li jednostavno da nastavimo da se igramo klackalice i pričamo o nečemu drugom? Jer koliko god da mi je možda „zasmetalo“ što je Met pozvao Destani da izađu, nisam toliko sitničava da dozvolim da to uništi desetogodišnje prijateljstvo.

On podiže noge, uzima nekoliko pramenova moje kose i igra se njima u krilu. Hvata me nervoza zbog količine regeneratora koji sam jutros stavila i da li ga on oseća pod prstima. Izvlačim kosu iz njegovih ruka i prebacujem je preko drugog ramena.

To ne prolazi neopaženo. Met potišteno spušta ruke. „Pa, *sada* više ne mogu da je pozovem da izađemo. Ne ako želim da tebe zadržim kao prijateljicu.“

Prevrćem se na bok i naslanjam se na lakat, licem okrenuta ka njemu. „To je istina.“

„Zato zaslužujem da znam.“ Njegove plave oči klize mi preko lica, dole sve do moje ruke položene na moj abdomen. Prstima hvata moje.

Onda se stražnja vrata otvaraju uz škripanje. Glava njegove mame izvireuje napolje. „Mete?“

Brzo izvlačim ruku iz njegove.

„Oh, Kvin.“ Obuhvata nas pogledom. Osmehuje se. „Zdravo, dušo.“

„Zdravo, gospođo Rad.“ Uspravljam se u sedeći položaj i dlanovima poravnavam haljinu.

„Večera je spremna.“ Naslanja glavu na vrata. „Slobodno nam se pridruži.“

„Hvala vam, ali trebalo bi da krenem. Sigurna sam da moja mama nešto kuva.“

To je čista laž. Mama već godinama nije kuvala. Ali stvarno ne želim da ostanem na večeri, ne dok mi Met postavlja sva ta pitanja o mojim osećanjima prema njemu i Destani – o kojima nisam spremna da razgovaram.

„Reci Vendi da sam je pozdravila.“

Klimam glavom, smešeći se. Onda pogledom okrznem Meta. On kaže: „Dolazim za minut, mama.“

„Dobro.“ Podiže glavu sa dovratka. „Drago mi je što sam te videla, Kvin.“

„I meni.“

Met se okreće ka meni, umornih očiju. „Stvarno bi mogla da ostanješ. Znam da tvoja mama ne kuva.“

Osmehujem se. „Trebalo bi da proverim kuću i vidim da li je i dalje netaknuta.“

„Možeš li makar da mi kažeš zašto je to tajna?“

„Bolje da ne znaš – za tvoje dobro.“ S tim rečima ustajem i prilazim ivici tramboline.

„Zbog toga samo još više želim da znam.“

Gledam u njega preko ramena. „U haljini sam. Možeš li da skreneš pogled?“

On spušta pogled na moje obnažene noge, a zatim uzdiše i sklapa oči.

Užurbano silazim sa tramboline, s telefonom u ruci, dajući sve do sebe da mi haljina ostane spuštena u slučaju da njegova mama posmatra kroz prozor. Nakon što ponovo obujem japanke, kažem: „Zdravo, Metli. Hvala što si se odazvao.“

„Vidimo se u školi.“

Ima toliko mnogo razloga zašto ne mogu da mu ispričam šta se desilo između mene i Destani. A svi oni mi ispunjavaju glavu dok se vraćam kući, otežavajući mi da razmišljam – otežavajući mi da *ne* razmišljam.

Kao prvo, ako mu ispričam, morala bih da iznova proživim prethodni vikend.

Drugo, ako mu ispričam, shvatiće kakva je ona zaista, a to bi je uništilo u njegovim očima.

Treće, ako je ono što mu ispričam *ne* upropasti za njega, onda bi to njega upropastilo za mene.

Četvrto, možda neće misliti da je to toliko strašno kao što ja to predstavljam.

Peto, ako me i on na kraju povredi, onda ću ozbiljno ostati sama.

Moram da zapišem sve ovo kako bih mogla da prestanem opsesivno da razmišljam o tome, i na taj način ću prestati da osećam ovu neprestanu potrebu da se okrenem i sve mu ispričam, zato što će *možda* ipak shvatiti.

Šesto, nikad neće u potpunosti razumeti zašto se ovako osećam, zato što je belac.

Kada se vratim u svoje dvorište, tražim svoj dnevnik u travi. Leži pored mog ranca. Kada ga uzmem, pogledom ispitujem crno mastilo razmazano po crvenim koricama, i nekoliko sekundi zbunjeno buljim u njega. Odakle to mastilo? Okrećem ga očekujući da ugledam svoje ime na korici, ali tamo su samo nasumične masne fleke.

To nije moj dnevnik.

Srce mi silazi u pete. Nemoguće. Naravno da je to moj dnevnik. *Mora* biti moj dnevnik. Hoću da kažem, držala sam ga pre nepune dve sekunde. Zar ne? Pisala sam onaj spisak o Karteru, a onda sam ga spustila na travu pre nego što sam besno odmarširala u kuću, i eto ga tu. Mora da se prednja korica nekako umazala mastilom. Moji spiskovi su bezbedni unutra. Sigurno jesu.

Ali, kada otvorim rokovnik, unutra pronalazim Karterove nečitke beleške... a ne moje spiskove.